

C/2023/750

20.11.2023

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 czerwca 2023 r. w sprawie T-571/17 RENV, UG / Komisja, wniesione w dniu 29 sierpnia 2023 r. przez UG

(Sprawa C-546/23 P)

(C/2023/750)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: UG (przedstawiciel: M. Richard, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) z dnia 21 czerwca 2023 r. wydanego w sprawie T-571/17 RENV między jej stronami, w zakresie w jakim Sąd uznał zwolnienie wnoszącej odwołanie za zasadne i obciążył ją jedną trzecią kosztów Komisji;
- w ramach rozpoznania sprawy – zasądzenie na rzecz wnoszącej odwołanie kwoty 68 000 EUR tytułem naprawienia poniesionej przez nią szkody materialnej;
- zasądzenie na rzecz wnoszącej odwołanie kwoty 40 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- nakazanie Komisji zwrotu wszystkich zasądzonych na jej rzecz kosztów i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, jakie wnosząca odwołanie musi ponieść celem podjęcia obrony w ramach niniejszego postępowania, oszacowanych tymczasowo na 10 000 EUR, z wyraźnym zastrzeżeniem, że mogą one wzrosnąć;
- nakazanie Komisji zwrotu wszystkich zasądzonych na jej rzecz kosztów i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wnoszącej odwołanie związanych z niniejszym sporem, oszacowanych na 30 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

1. W pierwszej kolejności zaskarżony wyrok miał naruszyć zakaz zwolnienia ze względu na urlop rodzicielski, wynikający z przepisów art. 42a rozporządzenia nr 31 ustanawiającego regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) w związku z minimalnymi wymogami przewidzianymi w klauzuli 5 ust. 4 porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego (dyrektywa 2010/18/UE ⁽¹⁾) oraz art. 33 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

Ponieważ decyzja o zwolnieniu wnoszącej odwołanie miała być wyraźnie oparta na skorzystaniu przez nią z urlopu rodzicielskiego, stanowi ona dyskryminację i narusza art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „europejską konwencją praw człowieka”, w skrócie „EKPC”) w związku z art. 8 EKPC gwarantującym prawo do życia rodzinnego oraz art. 1 protokołu nr 12 do EKPC.

2. W drugiej kolejności zaskarżony wyrok miał przeinaczyć brzmienie pisma zawierającego uzasadnienie zwolnienia oraz dokumentów zawartych w aktach dotyczących wnoszącej odwołanie poprzez pominięcie faktu, że zwolnienie było umotywowane jej działalnością związkową jako przedstawicielki pracowników wybranej do lokalnego komitetu pracowniczego i do centralnego komitetu pracowniczego.

W każdym przypadku decyzja o zwolnieniu przedstawiciela pracowników ze względów innych niż poważne narusza minimalne wymogi przewidziane w art. 7 dyrektywy 2002/14/WE ⁽²⁾ oraz art. 12 karty. Ponadto stanowi dyskryminację ze względu na wykonywanie funkcji związkowych, zakazaną przez art. 14 EKPC w związku z jej art. 11.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylająca dyrektywę 96/34/WE (Dz.U. 2010, L 68, s. 13).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej (Dz.U. 2002, L 80, s. 29).

3. W trzeciej kolejności zaskarżony wyrok miał także nie wskazać wszystkich oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez Komisję w piśmie zawierającym uzasadnienie zwolnienia, i w ten sposób między innymi postawił Komisję w uprzywilejowanej względem wnoszącej odwołanie pozycji proceduralnej, a tym samym nie zagwarantował równości broni, z naruszeniem art. 6 EKPC i art. 47 karty gwarantujących prawo do skutecznego środka zaskarżenia.

Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że: jej prawo do przedstawienia stanowiska wynikające z art. 51 ust. 2 regulaminu pracowniczego zostało potraktowane niepoważnie; uzasadnienie zwolnienia jej nieprecyzyjne; zaprzecza ona, by były jej udziałem nieusprawiedliwione nieobecności; zarzucane jej nienależyte wykonywanie obowiązków nie zostało wykazane.

4. W czwartej kolejności, pomocniczo, wnosząca odwołanie kwestionuje proporcjonalność sankcji orzeczonych wobec niej.
5. Wreszcie, wnosząca odwołanie żąda – poza obciążeniem Komisji kosztami postępowania – odszkodowania w kwocie 68 000 tytułem naprawienia poniesionej przez nią szkody materialnej oraz kwoty 40 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.
